

A letěl un, letěl, vesele zazpíval:
Spiš-li, mila, spiš-li čili čuješ,
čili koho nocuješ?

A nespím ja, nespím, a ja dobře čuju,
ja žadneho tudy nēnocuju,
ani tebe nēbudu.

A tak mila s milym spolu rozmluvala,
ež ona ho po řeči poznala,
pěkně ho přivitala.

A vitaj, můj mily, z dalekej krajiny,
povidaj mi nějake noviny,
jak se ti v světě vedlo?

A vedlo je, vedlo, ma mila děvečko,
zraněne je me srdečko všecko,
to pro tebe, děvečko.

183. RANOŠE

393. Uojc. I. 66. Zp. I. 388. Ol. 281. 461. Ž. P. p. 94

Zda-lo se Ra - no - ši na lo - ži le - žu - cej, že Ja - ša u - to - nul po vo - dzě ply - nu - ci.

Zdalo se Ranoši
na loži ležucej,
že Jaša utonul
po vodzě plynuci.

Že Jaša utonul,
jak by ho vidžela,
popatřičě lude,
jak ho milovala.

Chodzila Ranoša,
po břehu běhala,
rybaky na pomoc
po vodzě volala.

Rybaře, rybaře,
pro Boha živeho,

či scě něvidželi
Jašonka mojeho?

Vidželi, vidželi,
ale něživeho,
na prostředku vody
mečem probiteho.

Rybaře, rybaře,
na čluny sedajcě,
mojeho Jašanka
na břeh vyrušajcě.

A hnedkaj rybaře
čluny zarušali,
mileho Jašanka
na břeh vyrušali.

Skočila Ranoša
s břehu vysokeho,
vydobila ten meč
z boku Jašoveho.

Meč ten vydobila,
sama se probila,
pohledněcě, lude,
jak ho milovala.

Bože můj, Bože můj,
Bože miloscivy,
keho jsem kochala,
teho mi už něni.

184. POHROMA

394. Erb. I. 32

Zdál se mi té - to no - ci sen, že můj mi - lý ke mně při - šel.

Já se pro - bu - dím, nic ne - ní, jen mé - ho sr - dce sou - že - ní.

Zdál se mi této noci sen,
že můj milý ke mně přišel.¹⁾
Já se probudím, nic není,
jen mého srdce soužení.²⁾

Mám já poslíčka tajného,
co mně pude pro milého.
Pospěš, poslíčku, jako pták,
pozdrav milého na stokrát.

Poslíček k hradu přibíhá,
můj milý se z okna dívá:
Vrať se, poslíčku, vrať domů,
že tam dnes jítí nemohu.